

Arrest

nr. 90 583 van 26 oktober 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kirgizische nationaliteit te zijn, op 24 juli 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 juni 2012 houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 25 september 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Op 9 mei 2012 diende verzoeker een asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoeker werd diezelfde dag gehoord nopens de aan zijn asielaanvraag ten grondslag liggende motieven.

Op 11 mei 2012 werd het dossier van verzoeker overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 30 mei 2012 werd verzoeker verhoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en dit in het bijzijn van een tolk die de Russische taal machtig is en in het bijzijn van zijn advocaat.

Op 20 juni 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, een Kirgizisch staatsburger van Moldavische origine, bent afkomstig van Fjodorovka. Op 30 oktober 2011, tijdens de presidentsverkiezingen, werd u opgedragen om commissieleden en een wijkagent te vervoeren van het stembureau waar ze werkzaam waren naar het stedelijk bestuur te Karabalta. Tijdens deze rit zag u in uw spiegel een vrouw kiesbiljetten deponeren in de urne. U diende de volgende dag tegen deze persoon een klacht in bij de politie. Op 3 november 2011 kwamen 3 onbekende personen bij u langs en eisten dat u deze klacht zou intrekken bij de politie. De volgende dag, op 4 november 2011, ging u naar de politie om deze klacht in te trekken maar u kreeg te horen dat het onderzoek was opgestart en dat het onderzoek niet kon worden gestopt. U werd via een convocatie uitgenodigd bij de ROVD op 10 november 2011 waar u de betrokken vrouw moest identificeren. Dezelfde avond kwamen dezelfde drie onbekende mannen naar uw woning en duwden u in een wagen. U werd een halve km verder naar een bos gebracht waar u werd geslagen. Omwille van uw verwondingen ging u na deze aanval naar het stedelijke ziekenhuis in Karabalta waar u werd opgenomen en behandeld tot 24 november 2011. Na uw ziekenhuisopname trok u op 5 december 2011 naar het Parket-Generaal waar u een nieuwe klacht wou indienen. U kon echter geen afspraak krijgen bij de procureur generaal en u mocht uw klacht schriftelijk noteren en deze zou worden doorgegeven. Op 16 december 2011 kwamen, toen u niet thuis was, twee personen naar uw huis en sloegen uw echtgenote. Uw echtgenote werd omwille van haar verwondingen dezelfde dag opgenomen in het stedelijke ziekenhuis tot 26 december 2011. Op 13 april 2012 werd u als getuige gedagvaard in de rechtzaak van de vrouw die u kiesbiljetten had zien deponeren. Omdat de beschuldigde vrouw niet aanwezig was, werd de rechtzaak uitgesteld. Bij het verlaten van het gerechtsgebouw bedreigden enkele onbekende mannen u. U besloot die dag samen met uw echtgenote te overnachten bij uw schoonzus. De volgende dag, toen u naar huis ging, merkte u dat uw woning door een brand was vernield. Van uw buurvrouw vernam u dat de brand rond middernacht had plaatsgevonden. Na dit voorval besloot u om samen met uw gezin te vluchten. Jullie verlieten op 2 mei 2012 Kirgizië en jullie kwamen op 9 mei 2012 in België toe, waar jullie dezelfde dag asiel aanvraag bij de Belgische autoriteiten. Ter staving van jullie asielrelaas legde jullie volgende documenten voor: uw identiteitskaart, de identiteitskaart van uw echtgenote, uw rijbewijs en deze van uw echtgenote, de geboorteakte van uw zoon, jullie huwelijksakte, een kopie van het bewijs van de woningbrand, kopies van 2 convocaties, kopies van 2 medische attesten voor.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omwille van problemen die u kreeg met onbekende personen omdat u een klacht had ingediend tegen een vrouwelijk commissielid. U had deze vrouw kiesbiljetten zien deponeren in de urn (CGVS man p. 10 -17). Er moet echter worden opgemerkt dat u uw asielrelaas om onderstaande redenen niet aannemelijk heeft weten te maken. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat uw verklaringen betreffende het vrouwelijke commissielid, de directe oorzaak van uw problemen, onaannemelijke vaagheden bevatten waardoor de geloofwaardigheid van uw asielmotieven ernstig wordt ondermijnd. U kan immers niet uitleggen wie deze vrouw precies is. Zo slaagt u er niet in om de naam van deze vrouw te noemen. U gaf aan dat u haar naam niet kende, dat u het zich niet meer kon herinneren, maar dat haar voornaam mogelijks Gula, Gulnara of Anara was (CGVS man p. 11, 13). U vermeldde dat deze vrouw geen gewone vrouw was en dat ze werkzaam was bij het parlement. Zij en haar mensen hadden macht en konden doen wat ze wilden. Deze vrouw had volgens u een belangrijke functie en zij gebruikte haar connecties, haar mensen om u problemen te bezorgen (CGVS man p. 11, 12). Bovendien dient te worden opgemerkt dat u een klacht tegen deze vrouw bent gaan indienen, dat u deze vrouw bij de ROVD hebt geïdentificeerd en dat u getuige was in de rechtzaak waar zij als beschuldigde bij betrokken was. Bijgevolg is het niet geloofwaardig te noemen dat u niet in staat bent de naam van deze vrouw op te geven (CGVS man p 14, 16, 17). Bovendien weet u niet bij welk parlement deze dame werkzaam was, noch wat haar functie was (CGVS man p. 11). Evenmin kon u uitleggen welke connecties deze vrouw bezat. U gaf aan dat het waarschijnlijk de politie was en u legde uit dat waarschijnlijk iemand van haar familie een hoge functie had die alles kon mogelijk maken. Echter toen u gevraagd werd om wie het ging, slaagde u er evenmin in om duidelijk te maken wie dit familielid was (CGVS man p. 12). Dergelijke vage verklaringen aangaande essentiële elementen van uw asielrelaas zijn niet geloofwaardig te noemen en ondermijnen de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen. Redelijkerwijs kan van u worden verwacht dat u betreffende de persoon die de directie oorzaak was van uw asielproblemen gedetailleerde informatie kon verschaffen.

Daarnaast moet opgemerkt worden dat u onaannemelijk weinig pogingen ondernam om meer informatie over deze vrouw te bekomen toen u nog in Kirgizië verbleef. Toen u werd gevraagd tijdens het gehoor welke stappen u ondernam om informatie te verkrijgen over deze vrouw, gedurende de zes maanden dat u nog in uw land van herkomst was, antwoordde u dat u geen informatie had verzameld over haar en dat u niet wist hoe u informatie moest verkrijgen over haar connecties (CGVS man p. 13). Uw uitleg overtuigt niet daar u informatie over deze persoon zou hebben gekregen of zou kunnen gevraagd hebben bij de ROVD toen u haar moest identificeren, bij het Parket-Generaal waar u een klacht was gaan neerleggen en waar u nadien opnieuw bent langs geweest om u te informeren en bij de rechtbank waar u naartoe moest als getuige in een rechtzaak waarin deze persoon de beschuldigde is (CGVS man p. 16, 17). Van u als asielzoeker mag redelijkerwijs verwacht worden dat u informatie probeert te zoeken over deze persoon, waardoor u in staat bent om de ernst van uw situatie correct in te schatten. Dergelijke nalatige handelingen ondermijnen dan ook de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Dezelfde vaststelling kan worden opgemerkt betreffende uw kennis over en de evolutie van de rechtzaak waar u als getuige werd opgeroepen. U gaf aan dat het commissielid de beschuldigde was in deze rechtzaak. Op de vraag of deze rechtzaak reeds was voorgekomen en behandeld, antwoordde u dat u het niet wist en dat u zich evenmin betreffende deze rechtzaak nog had geïnformeerd (CGVS man p. 17, 18). Opnieuw dient vastgesteld te worden dat u geen pogingen ondernam om meer informatie over deze zaak te verkrijgen. Meer informatie betreffende de rechtzaak zou u de mogelijkheid hebben gegeven om de ernst van uw problemen in te schatten. Dit manifest gebrek aan informatie ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Verder dient er op gewezen te worden dat u sinds uw vertrek uit uw land onvoldoende pogingen ondernomen hebt om alsnog meer informatie te bekomen aangaande uw asielrelaas en de actuele stand van zaken met betrekking tot uw vervolgingsprobleem. U verklaarde dat u voorlopig niet had geprobeerd om meer informatie te verkrijgen over uw eigen situatie (CGVS man p.4). Dergelijke nalatige handelingen wijzen dan ook op een gebrek aan interesse in uw situatie in uw land van herkomst en doen bijgevolg ernstig afbreuk aan uw beweerde vrees voor vervolging. Van een asielzoeker kan namelijk verwacht worden dat hij ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen.

Aangezien deze onaannemelijke vaagheden en het manifest gebrek aan interesse de kern van uw asielrelaas uitmaken, wordt hierdoor de geloofwaardigheid van uw verklaringen volledig ondermijnd. Bijgevolg kan in hoofde van u niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch het bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals vervat in de bepalingen over subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande conclusies kunnen wijzigen. Uw identiteitskaart, de identiteitskaart van uw echtgenote, uw rijbewijs en deze van uw echtgenote, de geboorteakte van uw zoon en jullie huwelijksakte, bevatten uitsluitend informatie met betrekking tot jullie identiteit en huwelijk. De overige documenten, het bewijs van de woningbrand, de convocaties en de medische attesten zijn slechts faxen, kopieën. Gekopieerde en gefaxte documenten zijn gemakkelijk te vervalsen en hebben geen bewijswaarde. Bovendien dient vast gesteld te worden dat het bewijs van de woningbrand enkel vermeldt dat uw woning door een brandstichting werd verwoest. Echter uit het document kan niet afgeleid worden dat deze brandstichting werd veroorzaakt door personen die verband hielden met het vrouwelijke commissielid waarvan u tijdens uw asielrelaas melding maakt. Hetzelfde geldt voor de convocatie, de dagvaarding en de twee medische attesten. Nergens in deze document wordt er enig verband gelegd met de persoon waarvan u verklaarde dat zij de oorzaak was van uw asielproblemen. Gezien de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas zijn deze kopieën niet van die aard dat ze de conclusie in positieve zin kunnen wijzigen. U verklaarde weliswaar dat de originele documenten door uw vader twee weken, een week of 10 dagen voor het gehoor werden opgestuurd (CGVS man p. 3), echter tot op heden heeft het Commissariaat-generaal nog steeds deze originele documenten niet ontvangen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 en artikel 4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging.

Na een theoretische uiteenzetting tracht verzoeker een aantal concrete motieven van de bestreden beslissing te weerleggen. Inzake de identiteit van de vrouw stelt verzoeker dat hij de vrouw die de biljetten in de urne stak niet van tevoren kende. Zij heeft zich nooit kenbaar gemaakt bij naam en voornaam. Ook wanneer hij ondervraagd werd door de politie werd de naam niet kenbaar gemaakt. Hij vernam dat ze ergens bij het parlement werkte en zeer sterke connecties had, doch voor het overige weet hij niet veel over haar. Zij had blijkbaar wel een grote invloed gezien zij er in slaagde om hem en zijn echtgenote herhaaldelijk te bedreigen, te slaan, te intimideren en hun huis in brand te steken. Verzoeker benadrukt dat een modale burger deze macht niet heeft. Betreffende de pogingen om de identiteit van de vrouw te achterhalen, stelt verzoeker dat noch hij, noch zijn echtgenote de identiteit van de vrouw gevraagd hebben. Zij hebben wel de politie ingeschakeld en een klacht neergelegd. Verzoeker stelt dat het feit dat hij de naam éénmaal gehoord heeft er niet toe kan leiden dat hij zich de naam nog zou moeten herinneren. Hij benadrukt dat hij ten zeerste getraumatiseerd was door de feiten en bedreigingen en dat hij in de eerste plaats aan zijn eigen veiligheid heeft gedacht eerder dan een parallel onderzoek te openen naast dit gevoerd door de politie. Inzake de rechtszaak stelt verzoeker dat hij éénmaal werd opgeroepen, doch dat de zaak werd uitgesteld zonder dat hij de vrouw had gezien. De dag daarop werd zijn huis in brand gestoken en besloten hij en zijn echtgenote het land te ontvluchten. Verzoeker betwist dat hij niet weet wat er met de rechtszaak is gebeurd. De zaak is éénmaal voorgekomen en nadien uitgesteld geworden. Door de zware dreiging zijn zij gevlucht en weten zij niet meer wat er verder is gebeurd. Betreffende de voorgelegde documenten betwist verzoeker niet dat hij had aangekondigd nog bijkomende documenten te zullen neerleggen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag, evenwel heeft hij ze niet meer kunnen neerleggen vooraleer de negatieve beslissing tussenkwam. Verzoeker stelt thans nog documenten voor te leggen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel op de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is.

Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

Betreffende de aangevoerde schending van een aantal paragrafen uit de proceduregids van UNHCR merkt de Raad op dat deze proceduregids, hoewel hij waardevolle aanwijzingen bevat voor het vaststellen van de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig artikel 1 van het Verdrag van Genève, geen afdwingbare rechtsregels bevat (zie ook RvS 9 juni 2005, nr. 145.732).

De verzoekende partij geeft een theoretische uitleg over de geloofwaardigheid van een asielrelaas met betrekking tot een completer verhaal in dringend beroep ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad wijst erop dat deze procedure sinds 2007 niet meer bestaat. Waar verzoeker stelt dat nagegaan moet worden of de ingeroepen elementen te wijten zijn aan de verzoekende partij duidt hij niet aan wat de relevantie hiervan *in casu* is.

Vooreerst dient te worden aangestipt dat de motivering van de bestreden beslissing in haar geheel dient te worden gelezen en niet als van elkaar losstaande zinnen. Zo kan één onderdeel van de beslissing de beslissing misschien op zich niet dragen maar in samenlezing met de andere motieven van de bestreden beslissing voldoende draagkrachtig zijn. Het is het geheel van alle elementen samen die geleid hebben tot de weigering van de vluchtelingenstatus.

Zoals wordt aangegeven in de bestreden beslissing zijn de problemen die verzoeker heeft ondervonden met een vrouwelijk commissielid de directe oorzaak van zijn vlucht. In de bestreden beslissing wordt op een omstandige wijze uiteengezet dat verzoekers verklaringen onaannemelijke vaagheden bevat waardoor zijn asielmotieven ernstig ondermijnd worden. Zo wordt aangegeven dat verzoeker de naam niet kan noemen van de vrouw die de rechtstreekse oorzaak is van zijn problemen, dat hij enkel kan vertellen dat ze voor het parlement werkzaam was en dat ze een belangrijke functie had. Dit gegeven wordt bevestigd door verzoeker. De commissaris-generaal acht het ongeloofwaardig dat verzoeker die een klacht indiende tegen de vrouw en haar geïdentificeerd had bij de ROVD en die betrokken was in een rechtszaak waar de vrouw als beschuldigde bij betrokken was, de naam van de vrouw niet kende, niet weet bij welk parlement ze werkte, wat haar functie was, welke connecties ze bezat. Zoals blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing die haar grondslag vindt in het verhoorverslag dat terug te vinden is in het administratief dossier, zijn de verklaringen van verzoeker zeer vaag. Hij slaagt er niet in de minste informatie te geven betreffende de persoon die toch wel de rechtstreekse aanleiding is van zijn vlucht. Verzoeker betwist dit niet in de uiteenzetting van zijn middel, maar tracht zijn onwetendheid te vergoelijken door te stellen dat de identiteit nooit kenbaar werd gemaakt, dat hij er nooit naar gevraagd had en dat hij meer bekommerd was om zijn eigen veiligheid. Met dit betoog slaagt verzoeker er niet in de Raad te overtuigen van de onredelijkheid van de bestreden beslissing. Zo nog kan worden aangenomen dat verzoeker de identiteit van de vrouw niet zou gekend hebben op het ogenblik dat hij een klacht indiende, is het geenszins meer aannemelijk dat hij de identiteit van de vrouw nog steeds niet zou hebben achterhaald nadat hij haar zou hebben geïdentificeerd en nadat hij betrokken was bij een rechtszaak tegen deze vrouw. Verzoeker ontkent geenszins dat hij geen enkele poging heeft ondernomen om de identiteit van deze vrouw te achterhalen. Verzoekers desinteresse in de identiteit van de vrouw ondermijnt inderdaad zijn algemene geloofwaardigheid.

Ook wat betreft de evolutie van de rechtszaak ontkent verzoeker geenszins de vaststellingen van de commissaris-generaal, doch tracht hij eerder deze vaststellingen te minimaliseren door aan te geven dat hij gevlucht was waardoor hij zich niet verder heeft geïnformeerd. Hiermee weerlegt verzoeker geenszins de vaststelling van de commissaris-generaal dat meer informatie betreffende de rechtszaak hem de mogelijkheid zou hebben gegeven om de ernst van zijn problemen in te schatten.

De Raad treedt de vaststellingen van de commissaris-generaal bij waar deze stelt dat de vaagheden van de verklaringen en het manifest gebrek aan interesse, de geloofwaardigheid van zijn verklaringen volledig ondermijnt.

Wat betreft de thans voorliggende documenten dient de Raad vast te stellen dat verzoeker geen enkele vertaling van de voorliggende documenten neerlegt. Uit een vergelijking van de stukken die aanwezig zijn in het administratief dossier blijkt dat het om de originelen gaat van de stukken waarvan een kopie of een fax werd voorgelegd aan de commissaris-generaal. Zoals ook aangegeven in de motivering van de bestreden beslissing vermeldt het bewijs van woningbrand enkel dat de woning door een brandstichting werd verwoest. Uit dit document kan inderdaad niet afgeleid worden dat deze brandstichting werd veroorzaakt door personen die verband hielden met het vrouwelijk commissielid waarvan verzoeker tijdens zijn asielrelaas melding maakte. Ook de convocatie, de dagvaarding en de medische attesten leggen geen enkel verband met de persoon waarvan verzoeker verklaart dat zij de oorzaak is van zijn problemen. De neergelegde documenten volstaan niet om de bestreden beslissing te hervormen.

De bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Wat betreft de aangevoerde schending van de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging, laat verzoeker na uiteen te zetten waaruit deze aangevoerde schendingen zouden blijken, zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is. Minstens valt de kritiek van verzoeker samen met zijn hiervoor besproken grief inzake de schending van de materiële motiveringsplicht. Aldus kan evenmin een schending van deze bepalingen of beginselen worden weerhouden.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 5 van het EVRM, van de artikelen 48/3 en 4 (allicht wordt bedoeld 48/4) van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging.

Verzoeker wijst er op dat vervolging zowel door de overheid als door derden, waartegen de overheid geen bescherming kan of wil bieden, kan leiden tot erkenning. Verzoeker meent dat zijn verklaringen eenzijdig werden geïnterpreteerd als zijnde ongeloofwaardig. Hij benadrukt dat er geen tegenstrijdige verklaringen werden afgelegd doch dat alles berust op vaagheid. Hij stelt dat bedrog nooit vermoed mag worden doch enkel bewezen kan worden en meent dan ook dat de bestreden beslissing een manifeste schending inhoudt van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, alsook van de motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel. Verzoeker stelt dat van hem niet het onmogelijke kan worden verlangd in die zin dat dat hij alles tot in het kleinste detail zou moeten uitgeplozen hebben vooraleer te vluchten. Zo hij dit wel zou hebben gedaan dan zou de kritiek zijn dat hij geen vrees voor vervolging had daar hij de tijd had om alles grondig te onderzoeken.

Wat betreft de aangevoerde schending van de artikelen 3 en 5 van het EVRM zet verzoeker op geen enkele wijze uiteen waaruit deze schendingen zouden bestaan, zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

De Raad wijst erop dat een louter theoretische omschrijving van een juridisch begrip, zoals de motiveringsplicht, niet volstaat om te kunnen besluiten dat dit beginsel geschonden zou zijn. Verzoeker dient met concrete argumenten de verschillende motieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

Er wordt geenszins betwist dat vervolging zowel door de overheid als door derden, waartegen de overheid geen bescherming kan of wil bieden, kan leiden tot erkenning. Evenwel volstaat het niet om geen tegenstrijdige verklaringen af te leggen.

De Raad wijst erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel op de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, is er *in casu* geen sprake van een vermoeden van bedrog. Wel wordt verzoekers asielaanvraag als ongeloofwaardig beschouwd omdat hij uitermate vage verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot die elementen die de rechtstreekse aanleiding van zijn vlucht vormen.

Evenmin wordt van verzoeker verwacht dat hij alles tot in de kleinste details uitzoekt, wel wordt van hem verwacht dat hij betreffende de directe oorzaak van zijn vlucht op zijn minst concrete en volledige verklaringen kan afleggen die toelaten de ernst van zijn vrees in te schatten. Op dit punt is verzoeker tekort gekomen. Hij heeft uitermate vage verklaringen afgelegd en heeft niet de minste interesse getoond om meer informatie te verkrijgen betreffende de persoon die de rechtstreekse aanleiding was voor zijn vlucht, waardoor de geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag in het gedrang komt.

Zoals reeds uit de bespreking van het eerste middel is gebleken, is verzoeker er niet in geslaagd een schending van de materiële motiveringsplicht aannemelijk te maken.

Met zijn betoog maakt verzoeker evenmin een schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet of van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk.

Het tweede middel is niet gegrond.

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de beginselen van behoorlijk bestuur en van het fair play-beginsel.

Verzoeker wijst erop dat de asielinstanties niet enkel dienen te onderzoeken of een asielzoeker voldoet aan de criteria van de vluchtelingenstatus, maar eveneens of deze valt onder het statuut van subsidiaire bescherming. Verzoeker meent echter dat in de bestreden beslissing geenszins gemotiveerd wordt waarom hem de subsidiaire bescherming geweigerd wordt. Hij stelt dat er geen enkel onderzoek werd gevoerd naar de actuele situatie voor vluchtelingen van Kirgizië, die er niet op verbeterd is. Verzoeker stelt dat om de subsidiaire beschermingsstatus te verkrijgen het niet nodig is dat hij aantoonde dat hij specifiek geïsoleerd wordt om redenen die te maken hebben met persoonlijke omstandigheden. Hij verwijst naar mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en stelt dat hij tal van problemen in zijn thuisland heeft aangehaald. Verder is hij van oordeel dat van hem niet kan verwacht worden dat hij alle elementen die hij aanbrengt, bewijst. Hij meent dan ook dat de verwerende partij diende te onderzoeken of hij geen mensonterende behandeling zou ondergaan wanneer hij terug zou keren naar zijn thuisland. Verzoeker meent dat uit de motivering van de bestreden beslissing duidelijk moet blijken dat er een werkelijk onderzoek ter zake is gebeurd zodat kan worden uitgesloten dat er sprake is van een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM.

De Raad meent dat het "fair play"-beginsel als beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat de administratie zich niet van onfatsoenlijke middelen mag bedienen om de burger in het verkrijgen van zijn recht te hinderen door onder meer het achterhouden van relevante gegevens of het verstrekken van onjuiste gegevens, het uitstellen of niet nemen van beslissingen waarbij de burger belang heeft, het toepassen van een vertragingstactiek of het handelen met overdreven spoed. Een schending van het beginsel van de "fair play" doet zich slechts voor als er sprake is van moedwilligheid (RvS 20 mei 2005, nr. 144.744). Verzoeker toont niet aan dat dit te dezen in hoofde van de verwerende partij het geval is.

De Raad merkt op dat verzoeker wel stelt dat hij tal van problemen in zijn thuisland heeft aangebracht, maar dat deze stelling na nazicht van het verhoorverslag niet kan worden bijgetreden. Verzoeker heeft zich beperkt tot het afleggen van verklaringen betreffende de problemen die hij zou ondervonden hebben met een vrouwelijk commissielid. Hij brengt geen concrete elementen aan die deze bewering ondersteunen.

De commissaris-generaal heeft verder voor verzoeker een beslissing genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus. Deze beslissing werd genomen na individueel onderzoek op basis van de elementen die terug zijn te vinden in het administratief dossier. De motieven voor de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus zijn gelijklopend met deze voor de weigering van de vluchtelingenstatus. Het is niet omdat deze motieven niet nog eens specifiek opgesomd zijn in het kader van de subsidiaire beschermingsstatus, dat de beslissing op dit vlak onvoldoende gemotiveerd is.

De loutere verwijzing naar niet nader bepaalde rapporten van algemene aard over de toestand van het land van herkomst bewijst geenszins persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat in zijne hoofde een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

Verzoekers betoog laat niet toe te besluiten tot een schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet of van de motiveringsplicht.

Evenmin maakt verzoeker met dit betoog een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk.

Wat betreft de aangevoerde schending van de beginselen van behoorlijk bestuur dient de Raad vast te stellen dat verzoeker niet nader preciseert welk beginsel van behoorlijk bestuur hij geschonden acht. Het komt niet toe aan de Raad om te raden welk beginsel van behoorlijk bestuur verzoeker voor ogen heeft. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

Het derde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU